

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5686

гр. София, 05.12.2025 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на трети декември през
две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Дияна Ценева

Членове: Теодора Гроздева
Милена Даскалова

като разгледа докладваното от Теодора Гроздева Касационно гражданско дело
№ 20258002101189 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба на Д. К. К. срещу решение № 1248 от 03.12.2024 г. по в.гр.д.№ 1717 от 2024 г. на Софийския апелативен съд, гражданско отделение, 14 състав, с което е потвърдено решение № 1610 от 20.03.2024 г. по гр.д № 4871 от 2022 г. на Софийския градски съд, ГО, 9 състав за отхвърляне на предявения от Д. К. К. срещу „БТВ Медиа Груп“ ЕАД иск с правно основание чл.49 ЗЗД за заплащане на сумата 100 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от неправомерни действия на ответника- снимане на ищеца като затворник, излежаващ присъда в затвора „Белене“, без негово съгласие и оклеветяването му пред обществото в излъчения от БТВ на 08.06.2016 г. в предаването „Тази сутрин“ репортаж на М. Ц., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от 08.06.2016 г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се твърди, че решението на Софийския апелативен съд е неправилно- основание за касационно обжалване по чл.281, ал.1, т.3 ГПК. Като основания за допускане на касационното обжалване по същество се сочат чл.280, ал.1, т.1, т.2 и т.3 ГПК и чл.280, ал.2 ГПК в хипотезата на очевидна неправилност на решението. Сочи се противоречие на обжалваното решение с Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк.д.№ 1 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС в частта му, указваща, че въззивният съд дължи даване на

указания до страните относно възможността да предприемат процесуални действия, които са пропуснали да извършат поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и че е задължен служебно да събира доказателства, необходими за приложението на императивна материалноправна норма, както и с решението на Конституционния съд на РБ по конст.д.№ 8 от 2014 г.

Във връзка с посочените основания по чл.280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК в изложението по чл.284, ал.3, т.1 ГПК не са посочени конкретни правни въпроси. Само най-общо е посочено, че решението на Софийския апелативен съд противоречи на практиката на ВКС по въпросите за пълното и главно доказване в гражданския процес, за наличието на презумпция за вина при деликт /чл.45, ал.2 ЗЗД/ и за нарушение на нормата на чл.32, ал.2 от Конституцията относно забраната за следене, фотографиране, филмиране или записване на лице без негово съгласие или въпреки неговото изрично несъгласие, освен в предвидените от закона случаи.

Във връзка с посоченото основание по чл.280, ал.1, т.3 ГПК се поставя въпроса: Могат ли журналистите, а не само журналисти блогъри и други лица, използващи интернет платформи в противоречие с Конституцията на РБ, да заснемат обстоятелства, които уронват престижа на човек, без негово съгласие и не с предвидените в НПК норми ?

В писмен отговор от 24.03.2025 г. пълномощникът на ответника „БТВ Медиа Груп“ ЕАД оспорва касационната жалба. Моли касационното обжалване на решението да не бъде допускано. Претендира за направените по делото пред ВКС разноси.

Върховният касационен съд на Република България, Гражданска колегия, състав на първо гражданско отделение по допустимостта на жалбата счита следното: Касационната жалба е подадена от легитимирано лице /ищец по делото/, в срока по чл.283 ГПК и срещу въззивно решение с цена на иска над 5 000 лв., което съгласно чл.280, ал.3, т.1 ГПК подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 или ал.2 ГПК.

За да прецени налице ли са основания по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението, ВКС взе предвид следното: В обжалваното решение въззивният съд е приел, че не се спори между страните и от събраните по делото доказателства безспорно се установява, на 08.06.2016 г. в предаването „Тази сутрин“ на БТВ е бил излъчен репортаж на журналиста М. Ц. /намираща се в трудово правоотношение с ответното

дружество/ със заглавия „Шок и ужас в затвора в Белене“ и „Блудства и потресаващи мъчения пред очите на надзирателите“, който репортаж се намира на интернет страницата на ответника btvnovinite.bg.

От заключението на съдебно-техническата експертиза е прието за установено, че видеозаписът от процесния репортаж съдържа снимки, на които е заснет ищецът Д. К., тогава излежаващ присъда в „Белене“. В репортажа е посочено, че К. е един от затворниците, които са подлагали на мъчения и унижения други затворници, за което е бил наказан. Самата журналистка е съобщила, че Д. К. се е съгласил да даде интервю и да разкаже какво се е случило в затвора, на какво е бил подложен самият той. Посочила е, че след това с нея се е свързала майката на ищеца и със строг и остър тон заявила, че нейният син няма да дава никакви интервюта. Това бил обратът и след това последвали редица неформални разговори с него.

Като е взел предвид заключението на експертизата и събраните по делото свидетелски показания, съдът е достигнал до извод, че при излъчването на репортажа служители на ответното дружество не са допуснали неправомерни деяния. Не са оклеветили ищеца, доколкото самият той не отрича верността на изложените факти, видни и на показаните снимки. Ищецът не е бил сниман без негово съгласие, а в репортажа са показани снимки, отразяващи насилие над други затворници в затвора в Белене, които снимки са направени от самия ищец и са публикувани в профила му във Фейсбук. Преди излъчването на информацията за ищеца тя е била потвърдена от няколко независими източници, тоест журналистът М. Ц. е направила всестранно и пълно проучване на случая и е включила всички гледни точки, включително и тази на ищеца в няколкото проведени с него телефонни разговори. Последният потвърждавал извършеното от него насилие, дори се „хваля“ с общодостъпни за неограничен брой лица снимки с „впрегнати“ като кучета затворници в своя Фейсбук профил. Съдът е приел, че насилието над затворници, извършено от други затворници, безспорно е тема от обществен интерес, която не само предполага, но и задължава всяка медия да я отрази надлежно и доведе до знанието на неограничен кръг лица. Цялата изнесена в репортажа информация била потвърдена от представители на Министерството на правосъдието и ГД „Изпълнение на наказанията“. Според съда, репортажът би могъл да причини вреди на надзирателите и директора на затвора, които са уличени в неосъществен надзор и неспазване на вътрешните правила в затворите, но не и

на ищеца. В обобщение съдът е приел, че искът е неоснователен, тъй като липсва елемент от фактическия състав на деликта, а именно противоправност на деянието.

С оглед тези мотиви на съда в обжалваното решение не са налице основания за допускане на касационното обжалване:

1. Не е налице соченото основание на чл.280, ал.1, т.1 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението по поставените процесуалноправни въпроси във връзка с Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк.д.№ 1 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС: Въпросът за задължението на въззивния съд да дава указания на страните относно възможността да извършат процесуални действия /включително да събират доказателства/, които са пропуснали да извършат поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада, не е правен въпрос, който би могъл да е основание за допускане на касационното обжалване на решението съгласно разясненията, дадени в т.1 от Тълкувателно решение № 1 от 19.02.2010 г. по тълк.д.№ 1 от 2009 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като не е обусловил изводите на съда в обжалваното решение. По този въпрос въззивният съд не се е произнесъл в решението си, а и не е бил длъжен да се произнася, доколкото във въззивната жалба не се съдържат доводи за неправилност на първоинстанционното решение поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада, а съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася само по посочените в жалбата доводи за неправилност на обжалваното пред него решение. Въпросът за задължението на въззивния съд за служебно събиране на нови доказателства също не може да обуслови допускане на касационното обжалване, тъй като е неотносим към конкретното дело, по което касаторът не сочи приложима към конкретния казус императивна материалноправна норма, за приложението на която, според него, е било необходимо въззивният съд служебно да събере доказателства, а и във въззивната жалба не е направено искане за събиране на такива нови доказателства, което въззивният съд да е отказал да уважи.

2. Не е налице соченото основание за допускане на касационното обжалване на решението по чл.280, ал.1, т.2 ГПК- поради противоречието му с решение № 2 от 12.03.2015 г. на Конституционния съд на РБ по конст.д.№ 8 от 2014 г. С това решение Конституционният съд на РБ е прогласил за противоконституционни разпоредбите на чл.250а-250е, чл.251 и чл.251а от Закона за електронните съобщения /обн., ДВ, бр.41 от 2007 г., последно изм.

ДВ бр.14 от 2015 г./ . Принципно това решение няма отношение към конкретния случай, тъй като в него не се обсъжда заснемането на лица с журналистически цели, а режимът за запазване, съхранение, достъп, експлоатация и унищожаване на данните от телекомуникационния трафик. Независимо от това, не се констатира противоречие между приетото в обжалваното решение и приетото в мотивите на това решение на КС, че съгласно чл.32, ал.2 от Конституцията следенето, фотографирането, филмирането, записването или подлагането на едно лице на други подобни действия, без негово съгласие или въпреки неговото изрично несъгласие, е допустимо само в предвидените от закона случаи. Напротив, напълно в съответствие с приетото в това решение на КС и с разпоредбите на чл.32, чл.39 и чл.41 от Конституцията на РБ въззивният съд е приел, че показването на снимките на ищеца в процесния репортаж не е противоправно деяние, а действие, с което се упражнява гарантираното в Конституцията право да се търси, получава и разпространява информация /защото „насилието над затворници, извършено от други затворници, безспорно е тема от обществен интерес, която не само предполага, но и задължава всяка медия да го отрази надлежно и доведе до знанието на неограничен кръг лица“/. Още повече, че при упражняването на това право целта на журналиста и на медията не е била да ограничава или нарушава правата и доброто име на ищеца, а да насочи общественото внимание върху проблемите в българските затвори и по-конкретно върху неизпълнението на задълженията на надзирателите и директора на затвора в Белене да осъществяват надзор и спазване на вътрешните правила в затвора, като не допускат там да се извършват престъпления или затворниците да бъдат подлагат на нечовешко или унизително отношение.

3. По общо формулираните въпроси /за пълното и главно доказване в гражданския процес, за наличието на презумпция за вина при деликт /чл.45, ал.2 ЗЗД/ и за нарушение на нормата на чл.32, ал.2 от Конституцията относно забраната за следене, фотографиране, филмиране или записване на лице без негово съгласие или въпреки неговото изрично несъгласие, освен в предвидените от закона случаи/ касаторът не е посочил практика на ВС, ВКС, Конституционния съд на РБ или на Съда на ЕС, на която обжалваното решение да противоречи. Само на това основание следва да се приеме, че по тези въпроси не са налице сочените от касатора основания на чл.280, ал.1, т.1

и т.2 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението на Софийския апелативен съд.

4. Поставеният въпрос, по отношение на който се твърди, че е налице основанието на чл.280, ал.1 т.3 ГПК за допускане на касационното обжалване /Могат ли журналистите, а не само журналисти блогъри и други лица, използващи интернет платформи в противоречие с Конституцията на РБ, да заснемат обстоятелства, които уронват престижа на човек, без негово съгласие и не с предвидените в НПК норми ?/, също не може да обуслови допускане на касационното обжалване на решението на САС, тъй като е неотносим към конкретното дело, по което не е установена фактическата обстановка, която въпросът предпоставя: Не е установено журналистката от БТВ М. Ц. или друг служител на ответното дружество да са заснемали ищеца без негово съгласие и да са излъчили заснети от тях кадри /снимки на ищеца /в процесния репортаж. Безспорно установено е друго: че в репортажа са показани снимки на ищеца, направени от самия него и разпространени от него сред неограничен кръг лица, чрез качването им в личния му профил във Фейсбук.

5. Решението не е и очевидно неправилно. За да се приеме, че е налице очевидна неправилност на решението по смисъла на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК, е необходимо неправилността да е дотолкова съществена, че да може да бъде констатирана от съда само при прочита на решението, без да е необходимо запознаване с и анализ на доказателствата по делото. Очевидната неправилност е квалифицирана форма на неправилност, която предполага наличието на видимо тежко нарушение на закона- материален или процесуален, или явна необоснованост. В случая обжалваното решение не е очевидно неправилно: То не е постановено нито в явно нарушение на материалния или процесуалния закони /такова нарушение, което да е довело до приложение на законите в техния противоположен смисъл/, нито извън тези закони /въз основа на несъществуваща или несъмнено отменена правна норма/, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика. За да постанови решението си, съдът е приложил относимите към спора норми на Конституцията на РБ, ЗЗД и ГПК, в действащите им редакции и съобразно с техния точен смисъл. Изводите, до които е достигнал съдът, не са в противоречие с правилата на формалната логика и в този смисъл не са явно необосновани.

6. Не са налице и другите предвидени в чл.280, ал.2 ГПК основания за

служебно допускане на касационното обжалване на решението на Софийския апелативен съд: Няма вероятност решението да е нищожно или недопустимо, тъй като същото е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; постановено е по редовна искова молба и по предявения иск с правно основание чл.49 ЗЗД, без да са били налице процесуални пречки за разглеждането на този иск.

Поради всичко гореизложено касационното обжалване на решението на Софийския апелативен не следва да се допуска.

С оглед изхода на делото и на основание чл.81 ГПК във връзка с чл.78, ал.8 ГПК касаторът дължи и следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство и защита по делото пред ВКС в размер на 300 лв.

По изложените съображения съставът на Върховния касационен съд на РБ, Гражданска колегия, първо отделение

О П Р Е Д Е Л И :

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 1248 от 03.12.2024 г. по в.гр.д.№ 1717 от 2024 г. на Софийския апелативен съд, гражданско отделение, 14 състав.

ОСЪЖДА Д. К. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на „БТВ Медиа Груп“ ЕАД със седалище и адрес на управление гр.София, пл.“България“ № 1 на основание чл.78 ГПК сумата 300 лв. /триста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство и защита по делото пред ВКС.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____